

Capsulitis: Alfombres a preu de saldo

Un relat de: [Red Pèrill](#)

No us menteixo: vinc de tastar un tros de cel en un acte simple. Agafar la bicicleta i observar. Tots sabeu que la gent, per norma general, surt a inflar el compta-kilòmetres, a batre les seves pròpies marques. Al Cau, de petits, ens feien córrer com fills de puta, i jo protestava: volia gaudir del paisatge (i probablement estava cansat). És per això que ara que puc triar, hi vaig sol: Deixeu-me en pau. Vull poder aturar-me i treure'm la xorra per pixar de cara al vent. Vull poder xiular aquella música que us adorm com si fos una contrasenya innegociable a la fi del món. Vull poder aturar-me les vegades que faci falta per fer-me moltes fotos idiotes. Profundament idiotes.

Els nens no fumen. I et passes el dia rere aquell record tan dolç, un cigarret darrere l'altre.

Tota la tarda amunt i avall, aturant-me, rebuscant, sospirant per un món millor...

*segons després d'escriure això, un franc tirador m'abat Oliba

Flashforward: Al meu enterrament, em dedico a saludar molt educadament a tots i cada un dels presents, amb gest afectat però sobri. I un tòpic rere l'altre, no paro de repartir joc d'una manera magistral. En Johan Cruyff estaria orgullós de mi...

Deixo passar els pensaments durant hores. He recuperat el superpoder del superolfacte, i no em cal gaire més. No voldria repetir-me, però el crepuscle d'avui és melangia, una alfombra de qualitat. He trobat un lloc tovet i farcit de gespa per estirar-m'hi, i m'imagino que arribes i que ens masturbem mútuament en silenci, veient com la lluna s'arronsa i crepita de manera inexplicable (?) En acabar fumes i jo no t'acompanyo, però t'admiro i ressegueixo el teu perfil de Facebook amb gest mandrós: El públic aplaudeix l'aterratge de manera unànime.

A punt d'arribar a casa, ja de ple en la "civilització", practico el meu esport favorit. Bordar molt fort a un gos que ídem. Els jutges em decreten vencedor per majoria absoluta. Em sento feixista, però bé haig de sobreviure jo.

FI